

ÍGY ÍRUNK MI!
2011. december

Balla Júlia (11.B) írása

A vihar

Ütemes kopogás, mintha lélekvesztők roppannának össze az óceán vad hullámai között. Szaporódó dallamok, amik megdelejezik a hallást. Csak az ablakot végigkaristoló esőcseppek moraja tépi fel a szoba csendjét. Zenét komponál a zivatar az üvegen. Hegedűk, zongora, fuvolák és üstdobok játéka visszhangozza a vihart.

A plafonon káosz vetítette képek száguldanak; egy-egy faág, a szétfolyó világ tükörmása, gőzölgő lélekpárák vagy rohanó sín párok. Aztán csönd.

Fesztelenül kisimulok, és az alig-fényben opálosan, viaszosan fénylek, mintegy kölcsönlopva a kinti vihar hozta vendégmázát.

Elnehezülök. Fáj. Minden. Beletenyerelek. Magamba. Csönd. Fülsértő.

Folyékonynak érzem magam. Mint egy plazma, ami óhatatlanul lecsurog mindenben, ami szilárd.

Szükségünk van arra, hogy levetközzük önmagunk. Akár a kígyóknak. Újjá kell születnünk.

Van az a mondás, hogy amikor a bölcs a holdra mutat, a féleszű csak az ujját látja.

Sokáig vagyunk így vele. Mert az van az orrunk előtt, és hajlamosak vagyunk elhinni, hogy a fontos dolgok mindig a közelünkben vannak, mint a fülünk a fejünkön, hogy halljunk vele.

És a kétségbeesésünk egyetlen eredendő forrása mindössze az az apró tény, hogy tartunk a borús égbolttól. Hol kereshetnénk a fényét?

„Szemem őrzi szemed csillogását.”

Valahol, igen. Ott.

Mennyivel vagyunk többek, mi emberek a puszta testünknel, a gondolatainknál vagy a bebörtönzött tudatunknál? Amikor rájövünk, hogy semmilyen vélt, vagy valós hiba, felelősségre vonás, tétovázás, hirtelen döntés nem számít annyit, mint a saját önzőségünk, akkor kiált fel pár magasan kvalifikált egyéniség, hogy az a baj ezzel a világgal, hogy a hülyék mindenben holtbiztosak, az okosak meg tele vannak kételyekkel.

Nem jön felmentő sereg, amikor a legnagyobb szükségünk van rá, és a legkevésbé sem állnak haptákban a sarkon ügyeletes angyalok, hogy a sivár, lemondó világunkat kegyetlenül gatyába rázzák.

Soha nem kapunk üstökönbillentést, amikor éppen hasznos lenne.

Észre sem vesszük, hogy minden percünk azzal telik, hogy megtaláljuk a helyes utat, és megpróbáljuk talpraesetten, magabiztosan vigyázni a képzelt vagy valós boldogságunkra. Azzal érvelünk, hogy miért akarná akárki is, hogy ez ne sikerüljön és a gonosz, banális válasza pedig nem is gondolunk, mert annyira visszataszítónak tartjuk a megoldást.

Végeredményben lehetünk szentimentálisak vagy érzelmi analfabéták, nyíltak vagy zárkóztak. Kikotyoghatjuk minden titkunkat abban a hitben, hogy ha sok fül hallja, és sok szem látja, ami nyomaszt bennünket, akkor az megszűnik létezni. És lehetünk olyan emberek, akik még a saját igazukban sem bíznak, és teljesen meghasonulnak önmagukkal.

Ilyen a jó paradoxon. Nem találunk arany középutat, és feloldani sem tudjuk.

A maga módján mindenki ugyanazért a célért hajt. És lássuk be, nem kell egy zseninek lenni ahhoz, hogy észrevegyük a jó dolgokat magunk körül. Inkább értékelni nehéz. De ilyenkor kétségbeesünk, hogy ha elvonnék minden fájdalmunkat, nem tudnánk, mi maradna. Nem

adnánk oda, még akkor sem, ha egy megveszekedett és szájalomra méltó idióta képét nyújtánánk.

Hiszen kínok nélkül nem lennénk különleges vagy büszke, határozott, esetleg rendkívüli személyiségek.

De hosszú távon már nem tudjuk, mihez kezdünk a kitartásunkkal. És ezzel együtt arra is rádöbbenünk, hogy a látványos, ordító megadás és védtelenségünk profilja részünkről tudatos. Aztán lassan átvedlik minden fájdalmunk és tökéletes békét érzünk a bensőnkbe telepedni. Vonzalmainknak és megélt vagy elképzelt pillanatainknak már csak az emléke is egy olyan vasakarattal kovácsolt kötelék, amit mindannyian át akarunk egyszer élni, meg akarjuk tapasztalni a saját bőrünkön. Ha nem máshogy, hát úgy, hogy valaki más boldogságát, szenvedélyét kezdjük el figyelni.

A sötétség nem fokozatosan borul ránk. Ütemenként. Egy pislantás a hosszú semmibe bámulás után, és egy árnyalattal mindig sötétebb lesz.

Havasi Balázs: *A vihar* <http://www.youtube.com/watch?v=Kk5itF5YHvw>